

AJATUKSIA OPISKELUSTA

Tutkintopaperit puuttuvat - ikiteekkarin murhe

Tutkintoon valmistuminen on selvä muutos elämässä ja joskus vähän ongelmallinenkin tilanne vastaavasti kuin opintojen aloittaminen oli. Opinnot ovat miltei tehtynä ja diplomityökin voi jo olla valmiina, mutta silti valmistuminen viipyy. Asiaan voi liittyä monia syitä, joku kurssi on suorittamatta, työelämä on jo vienyt mukanaan jne.

Valmistumisen pitkittymiseen liittyy usein myös muita syitä kuin ne, jotka ensin tulevat mieleen. Valmistuminen on jo itsessään selvä uusi askel elämässä. Hauska opiskelijaelämä jää taakse ja helposti voi tuntua siltä, että tästä alkaa se tylsä aikuisuus, loppu elämä yhtä ja samaa.

Tavallaan olisi kiva pitkittää niitä mukavia opiskeluvuosia. Kuitenkin käy niin, että suuri osa vuosikurssilaisista valmistuu neljän tai viiden vuoden kuluessa ja jäljelle jäävät joutuvat tottumaan siihen, että kavereita lähtee jatkuvasti koululta. Mitä enemmän aikaa kuluu, sitä vähemmän on oman ikäluokan opiskelijoita ympärillä. Hetkittäin voi tuntea itsensä yksinäiseksikin.

Yhdestä tentistä voi kasvaa painajainen

Aika tyypillistä opintojen pitkittymisessä on se, että joku alkuvuosien kurssi on jäänyt suorittamatta. Mitä enemmän aikaa kuluu, sitä vaikeammalta saattaa tuntua koko kurssille osallistuminen. Jos kyseessä on pelkän tentin suorittaminen, tentti voi muuttua painajaismaiseksi.

Tällaisia alkuvuosien yksittäisiä pakollisia kursseja ei kannata jättää tutkinnon loppuun, sillä niitä on ikävä suorittaa viimeisinä. Jos kurssi on jäänyt ns. roikkumaan, kannattaa käydä opettajan kanssa juttelemassa. Siitä voi olla hyötyä erityisesti silloin, jos kurssin suorittaminen tuntuu mahdottoman vaikealta. Voihan olla, että oma käsitys kurssin vaativuudesta on hämärtynyt, kun sitä on monta vuotta miettinyt ja murehtinut.

Joskus käy myös niin, että diplomityönteko viivästyy. Aina on töissä jotain tärkeämpää ja mitä enemmän aikaa kuluu, sitä enemmän koko aihekin unohtuu. Yleensä työnantajat suhtautuvat positiivisesti siihen, että työntekijät valmistuvat. Työn pitkittyessä voi olla hyvä keskustella aiheesta työnohjaajien kanssa niin koululla kuin työpaikallakin. Kun kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että nyt se työ tehdään valmiiksi, se yleensä onnistuu varsin hyvin.

Vaikka ikiteekkarinakin on ihan hyvä elää, se ei ole mikään suositeltava tila, kun kerran on tehnyt varsin paljon työtä tutkinnon eteen. Monesti myöhemmin elämän aikana häiritsee, jos joku asia on jäänyt kesken. Esimerkiksi yksi tai muutama kurssi on todella pieni asia ihmisen elämässä verrattuna vaikkapa monien vuosien työuraan.

Jonkin elämän vaiheen, kuten opiskeluajan pidentäminen, ei onnistu ikuisesti. Ikää karttuu ja ihminen muuttuu sen mukana. Joten jos opinnot eivät ala valmistua, voi olla hyvä hetkeksi pysähtyä ja miettiä, miksi näin on. Onko kaikki sittenkään kiinni vain siitä yhdestä tentistä, millä asiaa usein selittelee?

Leena Korpinen